

Jedno od pisama Tinu.....

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Saturday, April 30, 2011 at 1:22pm

Vec tri dana pokusavam obuhvatiti svoje misli i prepoznati ove nove osjecaje, prevesti sve to sama sebi, zauzeti stav, odluciti da li i kako sve to prihvatiti, sve mislim da mi ti mozes pomoci. Ne dolazi "misao" kao odgovor. Ja u jos guscu maglu upala, nije magla, kao da sam duboko pod vodom, a voda sve mutnija, gubi se i slika i ton, a pritisak na oci, usi, pluca, dusu, sve bremenitiji, a srce kuca...Kako, zasto?

Moja Bella, nasa Bella. Hocu da mislim, i mislim ponekad, da je s tobom, da mi vise nisi sam, da ste sretni. Ona tebi mase repicem, kao kad brisace auta na najbrze ukljucis, ti nju radosno pitas zasto te toliko voli. Belli. Onda mislim, pa je li to fer, ona mi je bila sve, u posljednjih sest mjeseci i dvadeset i sedam dana. Pa onda mislim, ako mogu bez djeteta, onda mogu i bez Belle. Pa onda, ako sam imala osjecaj da ne mogu vise bez tebe, kako mogu sad, i bez nje.

Prica o Belli je jedna od mojih "light-motive" prica. Svi ljudi imaju nekoliko svojih prica. Nebitno za dubinu ili pouku, svako se zakaci za nekoliko trenutaka iz svog zivota i prepricava ih konstantno. Osjeca potrebu kome god se priblizi ili koga god osjeti vaznim dovoljno, ponudi mu jednu od svojih prica. Na zalost, familija i najbolji, dugogodisnji prijatelji puste te da ispricas tu svoju pricu jos jednom, a znaju je svi, od rijeci do rijeci.

Kad sam bila mladja, znala sam upasti u pola recenice i reci da znam, cula sam to. S godinama valjda, shvatis da ljudi uzivaju prozivljavati te trenutke u krugu najblizih. Nekako se vraca njihova magija, puno jasnije nego u samoci sopstvenih misli. I ponos, s magijom.

Prica o Belli je moja prica o ljubavi na prvi pogled, na ovaj novi, meni nezamislivi i nepojmljivi, nacin. Online.

Znas da sam ja sanjala da imam psa cijeli svoj zivot. Kad sam bila mala dovodila sam lualice kuci, kupala ih, hranila, sakrivala od mame. Ona, zbog neke traume iz djetinjstva, nije mogla pse. Imala sam nekoliko ljubavi po nekoliko dana, dok ih mama ne otkrije, iza kuće, u garazi. Jednom je jedna moja, bijela kao snijeg i velika koliko i ja, ljubav dosla pred vrata ranije no sto treba, prije nego su mama i tata otisli na posao. Ne znam je li mu bilo hladno ili je bio gladan. Vise ga nisam vidjela. Tad sam, vec sam bila buntovnik, a gladala i Prohujalo s viorom, sebi se

zaklela, kad ja budem imala svoju kucu, prvo sto cu unijeti u nju bice moj pas. Moj golden retriever.

Dobila ja svoju kucu, koja je bila stan, Senad ima iskustvo, oni imali Lidu u stanu, nije pas za stana. Njemu treba kuca. Unijela ja dvoje djece prije svoga psa. San o psu samo rastao. Dosli u Ameriku, opet stan. Kucu sam zeljela zbog vas, da osjetite da je drugacije, ja odrasla u kuci, ali, i zbog sebe, da imam kucu.

Prekrasna, velika kuca u Scripps. Divna okolina, ulice, parkovi, igralista. Svi imaju pse. Ja i dalje samo slike svog retrivera po koricama teka, na zidovima moje kancelarije. San o psu. Senad me ubijedio da pas zahtijeva rano budjenje i setnje, a sta ako ja radim do kasno, ne mogu se probuditi, ko ce brinuti o mom psu.

Zbog hotela i mene, vratimo se nazad u stan, kucu izdamo, ja mislim, kad odem u penziju, vraticu se tu sa svojim retriverom.

Prije tri godine i tri mjeseca ganjam oglase, na poslu. Kao i obicno, gledam svoje retrivere. Ima ih uvijek. Lijepi, mocni i skupi. Srljajuci po oglasima, na Creigslist, naletim na nesto maleno, slatko, crno-bijelo. Ostane mi pogled. Kaze oglas – mjesavina jack russell terrier i chiuvaava. Predjem. Vratim se. I tako nekoliko puta. I tako nekoliko dana. Jedva cekam da imam malo slobodnog vremena da gledam u tu slicicu. Nakon pet dana gledanja i zaljubljenosti u nesto sto nije ni nalik "mom" psu, posaljem email, kao nonsalantno, nezaineresirano, cisto informativno. Kad je dosao odgovor, rekli da ih je bilo pet, a ostala jos tri, da su samo pola sata od mene, ja odgovorim da cu doci poslije posla. Popodne.

Jos uvijek zivim u stanu, jos uvijek sam udata za covjeka koji ne da da u taj stan udje pas. Zna, ima iskustva.

Ja kao idem, sama sebe smirujem, samo da vidim svoju ljubav. Svoju ljubav?

Mladi par prodaje male ljubavi po tristo dolara. Roditelji tih ljubavi tu, u stanu njihovom, nista posebno. Ja, kao da sanjam, sjela i pitam se sta ja to radim. Ne zelim problem u kuci, nije to moja vrsta psa, nije to moj san o psu. Na lijevoj potkoljenici osjetim njezni dodir, pogledam dole, moja ljubav, sa slike, gleda me u oci. Voli i ona mene. Kao da kaze da je uzmem. Pomilujem je, pomislim na tebe kad si nasao Maxa, znao si odmah da je to tvoja maca.

Ali, sjetim se, ti si, iako mali, svega devet, citao prije sve sto se u biblioteci moglo naci o macama, a ja o psima, rekao da si vidio da je Max najzivahnija medju njima, to znaci da je zdrava. Ja kazem "svojoj ljubavi" da moram pogledati i ostale. Jedno stene je bilo kompletno crno i najzivahnije. Najzdravije? Drugo je bilo slicno "mome", ali nezainteresovano, odsutno, pospano. Ja se vratim svojoj bebi i uzmem je narucje. Kazem joj da mi oprostite sto sam gledala ove druge, ona je moja ljubav. Izvadim cekovnu knjizicu, pocnem pisati ime bridera, mislim da to profesionalno, a vjerovatno i ilegalno rade, on mi kaze da je obavezan da me obavijesti, da mi kaze da moja ljubav ima problem. Ja se zaledim, odlozim olovku. Ona ima "duple zglobove". Ne znam sta je to. Kaze, imace problema sa zglobovima kad bude starija. Ja se obradujem, kazem mu da i ja imam problem sa zglobovima i da cemo se razumjeti u starosti, ona i ja. Htjela sam curicu uvijek. Puna mi kuca djecaka.

Udje moja ljubav u moju crnu torbu, udjemo u auto. Ja joj objasnim situaciju. Pripremam je, kazem joj da bude spremna, ja cu se boriti za nas. Kad smo usle u kucu, koja je stan, a i nije, ima dvoriste, ima prizemlje i sprat, ima velike zelene travnjake okolo, spustim je na tepih. Tiho zovnem vas dvojicu. Nesto maleno nespretno baulja po kuci. Sandro se raznjezi, padne po njoj, veliki medo, nježno. Ti se obradujes, istovremeno ti se zaledi osmijeh i upitno me pogledas – a tata. Kazem ti da ne brines.

Tata je lezao gore u sobi, iscrpljen od upale pluca, laksi za pedeset paunda od pocetka godine. Ja mu prinesem moju ljubav, pogleda me kao tata neposlusno, al' njegovo, dijete, kaze tiho, odmahujuci glavom – Radmila, Radmila.

Ja sidjem sa svojom novom bebom, pocne moja sreca. U punom jeku. Senad se par dana kao pravio da ne odobrava moj potez, nismo se dogovorili unaprijed; ja bila sigurna kad bi se dogovarali, nikad cuku ne bi dobila, odlucila. Sama.

Mislila o imenu nekoliko dana. Rekla Nadi imam, napokon, ime. Dala joj po tebi, ona sva uzbudjena, Nada?!

Ne, Bella. Nada je imala email sa belissima.

Bella i ja. Decki odrasli, ne trebaju me kao nekad, ja njoj sve. Na posao skupa, u prodavnicu, na kafu, na spavanje.

Ona proviri iz moje torbe, rastopi duse poslovnih i ozbiljnih Amera. Sreca usla svima nama u duse. Ko nije imao psa, ne moze razumjeti. Onima koji jesu, ne treba nista pricati.

Bila dio mene, voljela sve nas. Kao mala, pametna, slatka sestrice. Senada sam uhvatila u mojoj kancelariji kako je drzi u krilu i tepa nesto. Nisam ja, ona je sama dosla. I njemu pod kozu usla. Bila sve sto meni treba, a imala i terijerske krvi, po njegovom.

Meni niko prici nije smio. Mislila da je tri puta veca i jacna no sto jeste. Skakala i na labradore, i na retrivere, i na onu pascad sto na tele lice.

Proslog ljeta doktor njen rekao da ima sum na srcu, zato ponekad, kad se puno uzbudi, obicno kad me "odbrani" od velikog psa, samo padne. U nesvjest. Par sekundi.

Nisam se puno brinula, ali, od tada, kad naidje neka cupava opasnost, uzmemo je u narucje i zahvalimo joj se sto nas brani od zla. Ponosna bila.

Nakon dva mjeseca s nama dovedem joj ja jaranicu, Puku. Njuskale se crno-bijele loptice radosti i ljepote na kratko, posestrile se, al' tako da se zna da je Bella starija sestra. Kad je Puka pocela skitati i radjati macice, tetka Bella brinula o njima vise no mati im. Njuskicom ih vracala kad pokusaju odlutati "od kuce". Senad i ti snimali, svi uzivali.

Kad si ti otisao, ona vidjela suze prvi put u njenom zivotu. Prilazila stalno, lizala ih, valjda da stanu. Ususkavala se uz mene. Pratila po cijelu noc i cijeli dan.

Pozivala me u kuhinju da tebe osjetim. Zavlacila se sa mnom pod tvoj jastuk da tvoj miris ukrademo i ponesmo s nama u prizemlje. Valjala se po svim podovima nase kuce, ne vise od sreće i u igri. Osjetila sam nekolioko puta da joj idem na zivce od tolikog bauljanja po kuci u gluho doba noci, ali ipak, pratila me. Ako sama odem do postanskog sanduceta, kad se vratim, obraduje se kao da me sto godina vidjela nije.

Nekad sam znala izaci, na minut samo, samo da se vratim tom repicu, da mi skoci, prodigne se na zadnje none, skine gumicu sa kose i pobjedonosno je unese u kucu, spusti na tepih, legne na ledja i ceka ljubav. Samo da se, i ona i ja, podsjetimo sta je to sreća.

Kad je cijela Amerika nosila nešto zeleno i pila cijeli dan, a doktor nama rekao dijagnozu, ja se počela pripremati.

Sigurna sam da je moja tuga ubrzala njen odlazak, ako ne i ubila. A nekako ne mogu reći da sam to svojoj Belli ja donijela. Sigurna sam, isto toliko, da je htjela da bude s tobom, koliko god mene voljela, ti si, ipak, čistija duša, bliska njenoj. Možda je htjela da mi kaže da ne brinem više za tebe, nisi sam. Jesu nasi tamo, ali nisi ni dedu ni didu znao tako i volio toliko. Možda.

Kad sam prije nekoliko dana nazvala veterinara da kažem da ćemo doći, mislimo da je vrijeme, ne bi da nam se pati, a nadala se da postoji neki lijek koji može sve to odagnati, oni su rekli da dodjemo u petnaest do četiri.

Ja i Bella. Ako je uspavaju, mislim, što ne bi i mene. Znam, "Sandru večeru spremati". Ako je ostavim, ne mogu. To mi nekako kao da sam ja potpisala smrtnu presudu. A da je gledam kako tesko diše, pod kaučom, ne mogu ni to.

Kažem joj da imamo još šest sati. Po ko zna koji put joj kažem šta da tebi kaže, da te izlubi za mene. Iskace se za mene. Tebi. Mase repicem. Za mene. Tebi...

U 11:11 promijenim tvoju ruzu na klaviru. Narandzasto žuti pupoljak s dvije tri kapljice crvenila. Znam da volis.

Kažem, tebi, je li vrijeme. Krenem prema sobi, Bella ispod kreveta izašla, krenula prema meni. Pala. Donesem je u dnevnu sobu, gdje nas dvije kafe pijemo i pisma tebi pišemo. Legne na svoju dečicu. Ja znam da ona odlazi. Ja znam da ono malo mrvica radosti nestaje. Znam da sam sama. Ljubim je, milujem, tepam. A ne vjerujem. Boga molim da na poludim. Tiho je uzdahnula, ja joj rekla da je u redu, može sad, oči nam se susrele, po zadnji put.

11:44.